

23.

Những ngày sau đó là những ngày vui vẻ. Chị Ngà như biến thành một con người khác hẳn. Môi chị đã hồng lại càng hồng, như bắp chuối nõn, thường xuyên điểm những nụ cười bên quơ, kín đáo và mãn nguyện. Đôi mắt chị ướt rượt và lấp lánh như mặt suối những đêm trăng, che giấu đằng sau nó những khát khao e ấp và cháy bỏng.

Chị cười nói nhiều hơn. Và cũng thân thiết với tôi hơn. Những ngày này mái tóc quăn của anh Điền đã không còn thường xuyên lãng vãng quanh bàn học của chị mặc dù không phải đã hoàn toàn chấm dứt. Dù sao sự lai vãng ngày càng thưa thớt của anh cũng khiến lòng tôi nhẹ nhõm như trút bỏ một gánh nặng lâu ngày.

Bây giờ, chiều chiều tôi lại cùng chị Ngà sánh vai ngồi hàng giờ bên dãy hoa cúc trước sân. Trước đây, vào những lúc như thế này, chúng tôi thường để mặc mình chìm đắm trong bóng hoàng hôn nhòa nhạt và trong sự yên lặng kéo dài như trang văn thiếu dấu ngắt câu, thỉnh thoảng được đánh thức bởi những mẩu đối thoại hờ hững rồi sau đó tất cả lại tiếp tục rơi vào cơn ngái ngủ cho đến khi ngọn đèn dầu do dì Miên thắp lên hắt ra nền gạch một vệt sáng mờ báo hiệu bữa cơm tối sắp sửa bắt đầu. Bây giờ chẳng có một chút gì giống như vậy.

Vẫn trên chiếc đòn kê quen thuộc, chị Ngà vừa âu yếm vuốt ve những cánh hoa vàng vừa cười nói riu rít. Về tư lự hôm nào ngoài suối dường như đã bay xa, không còn để lại vết tích trong tâm hồn chị. Cũng có thể đôi lúc nó trở về thấp thoáng nhưng nhanh chóng bị hòa tan trong niềm hạnh phúc kỳ lạ chị vừa bắt gặp, niềm hạnh phúc mà nhờ nó gương mặt chị cứ sáng